
СОЮЗ БУВШИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ У КАНАДІ - ГЕНЕРАЛЬНА УПРАВА В ТОРОНТО, ОНТ.

О Б І Ж Н И К Ч. 1.

Травень- 1956 рік

З"ІЗД СОЮЗУ БУВШИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ У КАНАДІ.

В днях 24 і 25-го березня 1956 року відбувся ДРУГИЙ з черги З"ІЗД Союзу Бувших Українських Вояків, у приміщенні Православної Громади, при вулиці 404 Батерст, в Торонті.

Згідно затвердженням канадійською владою статутом (чартер) такі з"їзди, чи конвенції, мають відбуватися щотири роки. Організаційна дата СБУВ припадає на 1935 рік. Тому, що більшість активних членів СБУВ брали участь у другій світовій війні, організаційне життя набрало латентних форм і чекало на сприятливий час. Таким сприятливим часом був той момент, коли активні члени СБУВ вернулися з фронту та прибула нова еміграція до Канади. Треба було починати все наново, що вимагало такого часу. Відновлення цієї організації абсорбувало багато часу, тому можна було відбутися ПЕРШИЙ після перерви З"ІЗД лише восени 1952 році. Нормально ДРУГИЙ З"ІЗД мав відбутися восени 1955 року, на коли він був і планований, але різні перешкоди пересунули його аж на березень 1956 року.

О годині 11.00, дня 24-го березня 1956 р., генерал М. Садовський, як голова Генеральної Управи СБУВ, відкрив З"ІЗД, привітав усіх управнених брати участь у З"ІЗДІ членів і гостей, запропонував ушанувати вставанням усіх поляглих і померлих побратимів і приступив зараз же до 3-ої точки програми - вибору президії З"ІЗДУ.

До президії було одноголосно вибрано: На голову З"ІЗДУ - сотника Осипа Навроцького, на його заступника - сотника В. Мошинського, на секретарів - сотника С. Шкоропія і сотника І. Янішевського. На порядку денному стояло 16 точок, з-поміж яких вважалися кардинальними - звіти уступаючої Управи та вибір нових органів Генеральної Управи СБУВ.

Було багато привітів усних і письмових. Письмові привіти читав генерал М. Садовський. На цьому місці треба зазначити, що привіт від президента УНР, Дра С. Битвицького було вислухано З"ІЗДОМ стоячи. Ніхто не подав ніякого знаку, ніхто нікого не спонукував, але коли ген. Садовський сказав: „Привіт від Президента“, то всі встали, ніби дійсно на команду.

Цей момент був дуже зворушливий і чи не найбільше святочний.

Далі йшли звіти Генеральної Управи з її праці, що тривала понад три роки. Найбільш цікавим звітом був звіт голови уступаючої Генеральної Управи, генерала Садовського, який у своєму звіті торкнувся всіх ділянок вояцького життя та яскраво їх насвітлив. Усі інші звіти були коротші, ділові. Запити й дискусії забрали багато часу, але нічого істотного до заторкнених питань не внесли.

Потім прийшли вибори нових органів Генеральної Управи на дальшу трьохрічну каденцію. Номінаційна комісія, яку очолював Інж.Я. Нестеренко, досить потрудилась, поки їй удалося щось іскеїти. Тут треба з притиском зауважити, що минулися ті часи, коли люди з різних причин хотіли десь працювати, десь себе показати, а може навіть задовольнити свої амбіції. Тепер настали часи — „Ч не хочу". Можна це почути — не можу, але це рідше.

Далі були зачитані та схвалені резолюції З"ІЗДУ, було висловлено багато побажань, поучень і „напутствій" для нової Генеральної Управи, що й лягло в основу плану діяльності.

На цьому ділова частина З"ІЗДУ закінчилася. Слід ще з похвалою згадати про провід З"ІЗДУ, а саме про голову і його заступника, що чергуючись — вели З"ІЗД солідно і без великих відхилювань від обговорюваних справ. Це дало можливість ще далеко перед початком концертної частини ділову частину З"ІЗДУ закінчити.

О 8-мій годині того дня, в цій же залі відбувся концерт з нагоди ДРУГОГО З"ІЗДУ СБУВ. За цю частину З"ІЗДУ всі його аранжери найбільше побожувалися, але концерт випав просто на славу — як своїм мистецьким виконанням так і численністю, що виповнила залю по береги. За цю частину належить слово похвали панові сотникові Булатові.

На другий день З"ІЗДУ, у неділю 25-го березня, у соборі св. Володимира відбулася служба Божа, а по службі Божій делегація склала вінок на гроб канадійського незнаного вояка, з участю голови міста Торонта пана Філіпса.

На закінчення двоухденного З"ІЗДУ СБУВ у Канаді відбувся спільний обід. На обіді були присутні, крім вояків і громадян, — Преосвященніший Арх. Михаїл зі священнослужителями Торонта й околиць та Голова міста Торонта пан Філіпс. На обіді панувала дуже симпатична атмосфера. По офіційних промовах і різних побажаннях — почали розказувати спогади з днів минулих,

днів незабутніх, із часів визвольної боротьби українського народу за своє визволення. Спогади були теплі, щирі, овіяні серпанком минувшини, героїстичності і якоїсь невідомої притягаючої сили. Кожний такий спогад переживали всі, з нього всі раділи і боліли.

Сотн.І. Янішевський.

Звіт Голови Генеральної Управи СБУВ у Канаді.

~~Дня~~ Дня 21 листопада 1952 р. минулий 3^{ій} їзд нашого Союзу доручив провід в організації Генеральній Управі в складі: - ген. Садовський - голова, підполк. Т. Омельченко і капітан Булат - заступники голови, хорунжий Сокол - секретар, бунчужний Гуменюк - скарбник і члени - хорунжий о.Святослав Магальс, майор М.Битинський, сотник І.Огінський і побратим Лукенюк.

З часом, з різних причин зайшли зміни у проводі: - відійшов у вічність підполковник Омельченко і на його місце заступника голови прийшов майор М.Битинський, замість хорунжого Сокола секретарем став кооптований Генеральною Управою поручник Д.Сачківський. Крім того кооптовано сотника др. Панченка, як правного дорадника Г.У. У такому ікладі Г.У. працювала і ~~ж~~ сьогодні складає хвальному 3^{ій} їздові справоздання і свою димісію.

1.

Розріст нашого Союзу.

Одним із найперших і найважливіших завдань для Генеральної Управи було відновлення завмерлих станиць і поширення організації та збільшення членства Союзу, отже - а) Засновано нові станиці: - 7,8,9 і 10 в Гамільтоні, Ст.Катаринес, Ляйтбрідж і Саскатуні, як також відновлено життя в заниклих станицях. б) Започатковано організацію нових станиць і визначено тимчасовий провід для них - Форт Вілліями, Брендоні, Дауфіні і Ріджайні в часі особистих відвідин цих місцевостей головою Г.У. ген. Садовським, але через велику віддаленість їх і неможливість через це утримування безпосереднього живого контакту, - ці станиці зникли.

в) Зате є в стані організації 11 і 12 станиці в Ошаві і Леамінгтоні.

г) Були спроби заснування станиці в Ніагара Фалс, але ще, на жаль, ті спроби не здійснилися.

д) Існуючі станиці, на загал, виявляють постійну тенденцію до побільшення свого членства.

2.

4.

2.

Зв'язки з вояцькими організаціями.

1. Другим, не менш важливим завданням для Генеральної Управи було на-
в'язування контакту з іншими вояцькими організаціями, як ось: -

а) За кордоном - з Об'єднанням б. Вояків -Українців Америки, ветера-
нським об'єднанням в Австралії, Федерацією Комбатанських Організацій в Ев-
ропі, Союзом Українських Ветеранів у Німеччині й Австрії.

б) В Канаді - у Торонті і Вінніпегу підтримувано взаємини з місце-
вими вояцькими організаціями.

2. Крім того, в цілях об'єднання для співпраці й спільної репрезен-
тації було започатковано відповідну акцію в Торонті, спочатку під проводом
голови Братства 1-ої дивізії УНА підполковника Силенка створено в Торонті
Комітет Порозуміння, який пізніше перейшов під провід заступника голови
Генеральної Управи СБУВ підполковника Омельченка. На превеликий Жаль, че-
рез різку розбіжність у світоглядах організацій ідею вояцького об'єднання
покищо не вдалося здійснити.

Натомість, заходами Генеральної Управи СБУВ у Вінніпегу таки ство-
рено Комітет Порозуміння, який існує і виявляє свою діяльність в організа-
ції спільних вояцьких виступів.

3. Крім того вважаючи себе активною частиною організованого украї-
нського суспільства, наш Союз увійшов до складу Комітету Українців Кана-
ди, де й має в Раді Кук свого представника.

4. І нарешті, підтримувалося жвавий зв'язок ідеологічного і практич-
ного змісту з Державним Центром Української Народньої Республіки, що є на
чужині.

3.

НАЦІОНАЛЬНА ВОЯЦЬКА КУЛЬТУРНА ПРАЦЯ.

1. Дбаючи про культурне життя в станицях Союзу і плекання націона-
льних історичних традицій і вояцьких чеснот, як також про вшановування па-
м'яти героїв визвольного збройного чину, Генеральна Управа побуджувала
станиці до святочного відзначування видатніших історичних роковин, як от:
- Крути, Базар, річниця смерті Головного Отамана Симона Петлюри та інші.

2. З метою особистого зближення членства, нав'язування безпосеред-
нього контакту та координації організаційної і культурної вояцької праці

Генеральна Управа, за чинною допомогою 7 станиці, під проводом її голови ст. лейт. Деркача, влаштувала в Гамільтоні у днях 26 і 27 червня 1954 року з'їзд членства станиць СБУВ Східної Канади.

3. Для відзначення 35 роковин величньої воєнної події - Походу З'єднаних Українських Армій на Київ - Одесу і здобуття в боях столиці України, Києва в 1919 р., - Генеральна Управа влаштувала в день 31 серпня 1954 р. в оселі Київ величаву зустріч ветеранів з українським громадянством. Підчас тієї зустрічі відбулася урочиста дефіляда членства 5, 7 і 8 станиць і Буковинського куреня, по якій виголошено головою ГУ ген. Садовським присвячений події реферат. Упродовж цілого дня функціонувала спеціальна польова пошта, яка штемплювала українські пропам'ятні поштові марки спеціальною ювілейною печаткою.

4. Виголошено членами ГУ реферати і доповіді, як у місці осідку ГУ, так і по станицях - 4, 5, 6, 7 і 8 - ген. Садовським, майором Битинським і капітаном Булатом на такі теми: Свято моря, Крути, Листопадовий Похід, Вступ Українського Війська до Києва, Зимовий Похід, Козацьке свято св. Покрови, Українські Гетьмани, Хмельниччина, як також для відзначення смерті генералів українського війська Юнакова, Сальського й Омеляновича-Павленка, Президента Лівіцького й Головного Отамана Симона Петлюри.

5. Відновлено зниклу вояцьку сторінку в часописі „ Український Голос", яку започаткував і гідно провадив довгий час попередній склад ГУ.

6. Генеральна Управа увесь час намагалася запровадити свій власний друкований орган, але через неможливість роздобути грошових засобів, не спромоглася цього здійснити.

7. Так само не з вини ГУ не вдалося здійснити настирливі намагання і фактичні заходи до побудови величньої Козацької Могили в оселі Київ, як пам'ятника на честь збройних змагань України за Волю й Державність.

4.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ.

1. Щорічно Генеральна Управа поновлювала у державної влади Канади виданий нею ще в 1937 році чартер СБУВ, а правом діяння на всю КАНАДУ.

2. Видано ГУ 11 чисел обіжника-інформатора, в яких інформувала членство про свою працю, подавало поради і накази проводам станиць та освітлювало життя Союзу.

3. Змодифіковано ГУ і видано членству СБУВ нові членські картки.

4. За ініціативою і настоюванням найчисленнішої 5 станиці встановлено Генеральною Управою уніформу СБУВ, яку опрацювала і предклала ГУ на затвердження спеціальна комісія, в складі: - майора Битинського, капітана Булата й поручника Винника.

5. Генеральна Управа неодноразово делегувала поодиноких своїх членів у відвідини, в цілях репрезентації і навіязання тісніших взаємин, до 2, 4, 6, 7 і 8 станиць.

6. Члени Генеральної Управи брали участь в ювілейних імпрезах 4 і 5 станиць з нагоди 25-річчя їх існування.

7. Члени Генеральної Управи повсякчасно брали участь в різних імпрезах громадського і політичного життя українського суспільства в Канаді.

8. До речі буде відзначити за активну й ініціативну співпрацю з ГУ та ретельне виконання її розпоряджень 7 станицю в Гамільтоні з її головою ст. лейт. Деркачем, як також 4 у Вінніпегу на чолі з головою сотником Йосипом Навроцьким. Рік тому назад першість мала 5 станиця в Торонті у провіді сотника Янішевського. У грошовому відношенні ГУ відзначає станиці 1, 4, 7, 8 і 10.

5.

РІЗНІ СПРАВИ.

1. Щорічно Генеральна Управа переводила по станицях на підписні листи Фонду Допомоги Українців Канади при централі КУК збірки на користь українських воєнних інвалідів.

2. Уже другий рік Генеральна Управа на спілку з управою 4 станиці видає стипендію в сумі 20 доларів місячно для сина сотника українського війська Пилинчука, який закінчує середню школу в Німеччині.

3. Час-від-часу Генеральна Управа мала приємність вітати у себе на побратимських прийяттях достойних гостей нашої організації, за ширшою участю місцевого громадянства, - генералів Загородського й Палія-Неїла, доньку Президента Лівницького, відому постесу п. Наталю Холодну та її чоловіка, знаного маляра й графіка п. Холодного, підполковника Шкарупу і ще не давно мтрополита Іларіона, який виголосив цікавий спогад з визвольних змагань.

Предкладаючи 3-їздові оцей перебіг нашої скромної праці, дозволяємо собі подати до відома, що всю цю працю Генеральна Управа перевела майже без усяких фінансових зособів, коли не рахувати тих дуже обмежених присилок до ГУ від деяких станиць і те в другій половині останнього року нашої каденції.

При цьому констатуємо, що чи не всі станиці, на жаль, є значно Генеральній Управі заборговані, а деякі, взагалі, за всю каденцію нічого не ввели.

При цій нагоді ще дозволяємо собі висловити побажання до станиць, щоб вони були на майбутню каденцію нової Генеральної Управи більш уважливими і дбайливими до виконання своїх обов'язків, особливо ж щодо грошових зобов'язань, щоб підтримувати Генеральну Управу і дати їй можливість виступати успішно з покладаних на неї статуту і З'їздом тяжких і відповідальних обов'язків їм завдань.

Ген.М.Садовський, голова ГУ СБУВ

ПЕРЕД ЧЕРГОВИМ ЗАГАЛЬНИМ З'ЇЗДОМ ЧЛЕНСТВА
СОЮЗУ БУВШИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ У КАНАДІ.

Згідно з розпорядженням Генеральної Управи Союзу Бувших Українських Вояків пороблено приготування до переведення в дні 24 і 25 березня цього року, в залі при вул. Бетирот, ч.404 у Торонті Загального З'їзду членства цієї української комбатанської Організації. З приводу цього всі станиці СБУВ одержали відповідні розпорядження про заохочення членства якнайчисленніше прийти на З'їзд. Зроблено все можливе для забезпечення потреб всіх учасників цього З'їзду, який має розглянути й вирішити багато важливих справ.

Таким чином українські комбатанти взагалі, зокрема – ж бувші учасники Визвольних Змагань, матимуть нагоду довідатись про загальний стан організації з офіційного справоздання її керівних органів та висловити думки і побажання.

До найважливіших справ буде звичайно, належати справа єдності комбатанського українського руху. Нема де правди діти – вояцтво бувшої славетної Української Армії замість єднатися – роздібнюється, на безліч гуртків і гурточків. Гурти і гурточки ці служать не загально-українській справі, а справі свого вузького політичного середовища, яке у своєму поступованні часто радикально відбігає від ідеї СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ, скропленої густою кров'ю лицарів-борців, як з-під стягу Армії УНР, так і з-під стягу УПА. Сумне це явище, але не нове. У трагічних фазах національного життя воно траплялося і в народів значно вищої політичної культури і розвитку. Мало воно місце і між українськими комбатантами до другої війни.

Виявилося воно на початках першої української політичної еміграції на американських землях, коли остаточно було стверджено, що українська збройна боротьба на рідних землях скінчилася не в нашу користь. Лицарі цих збройних українських змагань, яким доля пощастила дістатися під захист свободолюбних держав американського континенту, почали гуртуватися у своїх станових вояцьких організаціях, які базували свою діяльність на вояцькій дисципліні, самовідданості українській визвольній справі та позапартійності. Проте у поглядах на тактику діяльності членство почало розбиватися на різні гуртки з виразним політичним забарвленням і зажерто одні одних поборювали.

У порозумінню і за вказівками генерал-полковника Михайла Омеляновича-Павленка, Начального Вождя У.Г.А. і Командарма Армії У.Н.Р., започатковано було рятівничу акцію з метою заснування одностайного і неподільного комбатанського руху, у формі „ Союзу Бувших Українських Вояків „, який незабаром охопив головні осередки Канади, а навіть і С.Ш.А. Головною підставою його було гуртувати українське вояцтво без різниці територіяльного походження на базі безпартійності, як непартійною і неподільною була українська Армія і Фльота. Постали станиці - в Монреалі, Едмонтоні, Ванкувері, Вінніпегу, Торонті, Віндзорі та інших місцевостях. Приступлено було і переведено допомогову акцію побратимам-інвалідам по всіх-усюдах. На вояцькій сторінці „ Українського Голосу „ списано було багато спогадів учасників українських визвольних змагань про бойові їх акції. Крім того, регулярно відбувалися українські комбатанські виступи в часі річних маніфестацій „ Дня Замиріння „ (11 листопада); також у часі відвідин Канади його Величністю Королем Юрієм Шостим і його дружиною, коли то станиці приймали активну участь, за що удостоїлися писемної його подяки. В початках 2-ої світової війни робилися заходи організувати при Канадійській Армії окрему українську формуцію, а коли це не далось, то члени станиць брали активну участь у збройній державній обороні. Це все залишило по собі нестертий слід певної систематичної праці, що робилася згідно із заздалегідь опрацьованим планом Генеральної Управи Союзу Бувших Українських Вояків, яка удокументована в архивах організації.

Цю працю виконували всі члени організації своїми власними силами, власними фондами, відкидаючи всяку допомогу від різних партійно-політичних угруповань. Виконували її згідно з назвою правдивого українського во-
яка, чесно, самовіддано аж до переможного закінчення 2-ої Світової Війни

та прибуття перших транспортів нової української політичної еміграції, якій широко відчинено двері доступу до цієї організації.

Поповнений свіжими силами Союз Бувших Українських Вояків 1951-го року в Торонті перевів свій Загальний З'їзд, де обравши на керівне становище голови Генеральної Управи Союзу генерал-хор. М. Садовського. Генеральна Управа непохитно провадила працю, яку було накреслено на З'їзді. Головним завданням цієї праці було – дійти до об'єднання українських комбатанських організацій на зразок інших народів. Із цією метою під проводом заступника голови Генеральної Управи пплк. Тимоша Омельченка провадилися з усіма українськими комбатанськими угрупованнями в Торонті і поза ним пертрактації, започатковані Комітетом Порозуміння під головуванням пплк. Силенка, – які проте, не дали ніяких позитивних наслідків, отож і досі ідея поєднання українського комбатанського фронту не досягнута.

Натомість щодо поширення і розвитку самої організації СБУВ, то Генеральна Управа спромоглася заснувати нові станиці в Гамільтоні, Ст.Катаринес, Летбріджі і в Саскатуні та започаткували найновіші станиці Лімінгтоні й Ошаві. Зміна місця праці членів СБУВ, як також старість, хворість і смерть багатьох з них є причиною зменшення чисельного складу станиць, що загрожує їх існуванню. Тому необхідно ґрунтовно застановитися над збереженням організації в цілому, перевірити напрямні її праці, обміркувати їх та знайти способи протиставлення різним нездоровим проявам. Цій справі буде черговим завданням теперішнього Загального З'їзду СБУВ, цій заслуженій та єдиной чартерованій організації українського воцтва. Нелегко воно буде до вирішення. Нелегко буде можна знайти відповідних працівників на високі становища, які гідно продовжувалиб провадити організацію до мети. Але треба вірити, що вони знайдуться.

Коли ми, українські воляки з-під стягу відродженої Соборної і Незалежної Української Держави, зуміли не лише зберегти себе, але й відпоно зорганізуватися, щоб дати належну відсіч ворогові своєю невсипущою працею, то знайдемо спосіб цю працю забезпечити. За нами лишилася праця, яка не має за собою жодної плями, – як тут, так і на рідних землях залипили ми за собою світлі чини. Положена нами праця у Визвольних Змаганнях знаходить тепер своїх послідовників, які не страхаються ані найстрашнішого терору, ані заслання, ані утрати свого власного життя. Маючи це на увазі, ми мусимо гідно ^{ре}запрезентувати себе і свій нарід на цьому Загальному З'їзді СБУВ. Мусимо знайти шлях до спільного комбатанського українського

фронту. Єдність і неподільність армії є підставою її сили і боєздатності. Єдність і неподільність комбатантів, як станової організації, не повинна відбігати від цієї напрямної. Шлях для здобуття цієї неподільності мусить знайти цей наш 3-й ізд. Цього вимагає від нас наша загально-національна справа.

О.С. Магальяс, хор. Армії УНР.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ

Затвердження членства СБУВ,
керівних органів станиць, розпорядження та інформації.

Генеральна Управа затвердила в членстві при 1-ій станиці СБУВ в Монреалі о. Петра Архангельського і вістуну Івана Квартюка.

Затверджено в членстві при 9-ій станиці СБУВ в Летгбріджі: Капітана 2-ої ранги Івана Новодворського, сотника Миколу Бузовського і сержанта Степана Стрижовського.

Затверджено в членстві при 10 станиці СБУВ у Саскатуні: Чотаря Володимира Маїка, стр. Теофіля Білика, стр. Петра Чуприну, істр. Григорія Карнауха і улана Степана Маціківа-Подільного.

Затверджено в членстві при 11-ій станиці СБУВ Лемінгтон: Стр.стр. Петра Фенка, ст.серж. Михайла Маїка, чотов. Володимира Адама, кіннот. Василя Личка, підпор. Йосипа Канюка і булав. Дмитра Струганіва.

Генеральна Управа затвердила нововибрані керівні органи на 1956 рік в станицях СБУВ:

1-ша станиця. - Голова сотник В. Мошинський, заступник голови дес. Микола Карпів, секретар побр. Іван Смоляк, фінанс. секр. хор. Володимир Дем'янчук, скарбник побр. Григорій Залуцький. Контрольна Комісія, - Іван Гарбачевський, побр. І. Квартюк і побр. Сун. Представники до Відділу КУК, - побр. М. Карпів, побр. І. Гарбачевський і побр. Захарчук.

4-та станиця. - Голова сотник О. Навроцький, секретар сотник С. Фініковський, скарбник сотник П. Коршун-Федоренко. Контрольна Комісія, - голова хор. І. Байдак, сотник В. Паньків і поручник О. Гай-Головко-члени. Суд Чести, - голова поручник С. Навроцький, поручник інж. А. Шумовський і побр. О. Шелепко - члени. Делегати до Комітету Порозуміння Ветеранських Організ. Інж. О. Гудзяк і сотник П. Коршун-Федоренко.

7-ма станиця.—Голова сотник Борис Стрілковський, заступник голови стр. П. Петрук, секретар мол.лейт. П. Трипільський, скарбник інж.І.Завгородній, Контрольна Комісія,—ст.лейт. М. Деркач,пор.Ю. Кодак і ст.стр. А. Дибко. Суд Чести,—хор. С. Антонюк, хор. В. Червінський і сержант М. Антоненко.

8-ма станиця.—Голова чотовий Ф. Мороз, заступник голови підх.лет. А. Вилейчук, секретар чот. М. Яремій, скарбник чот.Д. Кравченко і культ. осв.реф. І. Бобро. Представник до Відділу Кук.ст.дес. І.Гейко,І.Бобро. Контрольна Комісія,— побр.Т. Поліщук,чот.В.Беяковський і побр.І.Приймак. Капелян при 8-ій станиці о.сотник Юрій Цукорник.

10-та станиця.— Голова Мбр. М. Лубик, заступник голови побртм С. Маціків-Подільний, секретар і одночасно скарбник Мобратим М. Сірий. Контрольна Комісія,— побр. В. Маїк і побр. Г. Карнаух.

11-та станиця.— Голова ст. серж. М. Маїк, секретар підпоручник Ю. Скибинецький.(Управа тимчасова)

Генеральна Управа пригадує всім станицям, які ще до свого часу не перевили виборів керівних органів на цей рік, скликати звичайні річні збори і на них провести вибір управ станиць.

Членські складки від членства СБУВ залишаються без змін, як до свого часу кожний член обов'язаний платити по 3 долари річно, а новий член який щойно вступає в ряди СБУВ, повинен вплатити вписове 1 долар. З складок від членів,управи станиць зобов'язані 50 % прислати до Генеральної Управи. Генеральна Управа просить у скорому часі посплачувати свої заборгованості з розрахунку членських складок і інших належностей.

ЗАКЛИК ДО ПОВРАТИМІВ СБУВ.

На кладовищі міста Торонта лежать поховані поруч себе сл.п. плк. Олександр Петлюра, — рідний брат Головного Отамана Симона Петлюри, — плк. пплк. Тиміш Омельченко, які були учасниками Визвольних Змагань за Україну в 1917-1921 рр. і членами Союзу Бувших Українських Вояків на еміграції.

Сл.п. полковник О. Петлюра помер на весні 1951 року, а підполковник Тиміш Омельченко помер минулого року. Обидва вони залишили тут у Канаді Вдовами свої дружини, які власними силами заробляють на утримання, а пані Петлюра має на утриманні і вихованні малолітнього сина.

Покійні Старшини Української Армії ціле своє життя присвятили для

боротьби з ворогом окупантом-Москвою. На еміграції були активними ветеранськими громадськими і політичними діячами, своєю працею і життям для справи України серед нас вояків і українською громадськістю заслужили пошани і особливої уваги. Тому перед нами, ветеранами, а особливо перед нашою організацією СБУВ ~~визначено~~ є обов'язком і завданням привести їх могили до християнського зовнішнього вигляду – побудувати пам'ятник, щоб могили наших заслужаних старшин не відрізнялись своїм убогим виглядом від могил сусідніх чужинців.

Генеральна Управа, взявши на увагу, що дружини Покійних не можуть з огляду на тяжкий матеріальний стан, самі побудувати на могилах нагробних пам'ятників, – на своєму засіданні в дню 14 квітня ц.р. (Прот.ч.2) постановила цього року побудувати пам'ятники на могилах сл.п.полк.О.Петлюри і підполк.Т. Смеляченка, які мають коштувати приблизно 1000 доларів.

Тому, що Генеральна Управа СБУВ, не маючи такої великої суми грошей, не зможе зреалізувати своєї постанови відносно будови пам'ятників, звертається до управ станиць СБУВ з проханням прийти їй з помістю для збору відповідного фонду. Отже просимо невідкладно zorganizувати збіркову акцію серед членів СБУВ і українським суспільством, чи іншим способом знайти дорогу ~~для~~ добування грошей для того фонду.

Гроші із збірковими документами просимо присилати до Генеральної Управи Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді.

ВІДУТ ВОЛЕДЬМИХ ДУХОВ, ПРОСВЯЧЕНИХ СЛІДІВ
ПАМ'ЯТІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ З ПРИВОДУ 30-ОЇ РІЧНИЦІ
ТРАГІЧНОЇ ЙОГО СМЕРТІ.

У травні цього року минає 30 років, мало не третина століття, як на варті української державности від підступної руки ворога згинув на чужині Симон Петлюра. Подія ця, безумовно, великої історичної ваги і примушує кожного українського патріота сильно задуматись і намагатись вникнути в глибину її історіософічної суті бодай у такі визначні роковини. І про це справді, як виявилось, всі українські ширі патріоти думають і добре розуміють все істотне значення і тієї кривавої драми в Парижі, і велич мужньої

смерти її жертви й особливо високу гідність самої особи Голови Директорії і головного Отамана Військ Української Народньої Республіки Симона Петлюри, як велитенської постаті найбільшого державного мужа новітньої нашої історії в добі останньої Визвольної боротьби.

Через те ж ось і створилися по всіх усядах українського емігранського розсіяння спеціальні з участю найстаршого організованого українського громадянства комітети для достойного вшанування пам'яті С.Петлюри, як найвищого носія ідеї державности і соборности України, як найвиразнішого символу новочасного її відродження, як творця нової збройної сили і палкого надхненника визволеного змагу всього Українського Народу.

Всі головні моменти активного діяння нашої нової історії знайшли своє найповніше втілення і найясніший вияв якраз в особі С. Петлюри, тому що саме він став і встояв непохитно до кінця на чолі вільної держави – Української Народньої Республіки – в найтяжчий, найвідповідальніший час, коли український нарід з особливим напруженням сил боровся за волю, суверенне національне утвердження та виявив найбільше лицарських чеснот – мужности, вірности, незламности і рішучости.

Був тоді кульмінаційний верх змагання української нації за власну державу; були вивернення історичного процесу у сформуванні української біологічної свідомости, у повному відчутті одвічних прагнень та і здійснення повної свободи діяння. І на чолі того могутнього історичного руху стояв Симон Петлюра. Ось головню під яким аспектом треба пізнавати і найліпше можна зрозуміти вагу і значення історичної постаті С. Петлюри.

Позначив він собою третю добу нашої державної дійсности по добах старо-княжій і лицарсько-козацькій. Нарівні з найбільшими мужами нашого минулого, із творцями і репрезентантами нашої державности став С.Петлюра; із суверенами-Великими Князями давньої України-Руси, з володарями-Гетьманами Козацької України вступив він в ряд, як Голова Української Держави останньої доби.

І тому в світі такої історичної ретроспективи і в такому розумінню ходу української історії смішними непристойними, негідними виявляються всякі настирливі намагання різних дрібних партійних груп і політиканських середовищ прирівняти до великої історичної постаті визначного мужа-державника у всеукраїнському мірилі Симона Петлюри всяких „своїх" провінційних діячів, партійних провідників, ідеологічних вождів і місцевих героїв.

Ми, вояки, що звикли дивитись на речі реально й оцінювати їх не по поверхневих зовнішніх ефектах, а по внутрішній суті і конкретно без злишніх казуїстично-софістичних тлумачень, що сіють скрізь хаос і отруйні непорозуміння, — ми перші мусимо стати на утвердження правди, законності і правопорядку.

І це було б у 30 роковини смерті Симона Петлюри найбільшим виявом вояцької нашої честі і лицарської пошани до його світлої пам'яті, виявом гідності — одверто, мужньо, голосно і рішуче всім заявити: Визнаємо єдину найвищу всеукраїнську ідею, ідею державности і соборности України.

Визнаємо, що зовнішнім видимим знаком тієї ідеї є й єдиний символ спільна всім українцям емблема — наш державний герб тризуб й його відміна — державний прапор. І ніякий інший наш земський чи кравчий герб не в силі заступити чи замінити собою найвище символічне значення державного герба...

Отож, так само визнаємо, що єдиним живим носієм соборної державности України за життя свого був Симон Петлюра, а по смерті став уже він й історичним вічним символом Української Державности, переоніфікацією її маєстату. І всякі намагання, всяке інше тлумачення, розуміння й оцінка історичного і символічного значення Симона Петлюри, всякі штучні чіпляння до його особи невідповідних титулів і ярликів з ціллю прирівняти до неї будь-кого іншого, хоч як он заслужених перед Україною людей, — є в суті речі не тільки зневагою самої особи Симона Петлюри, як символа нашої державности, а також і пониженням державного маєстату.

Однак, на⁵шастя цього річні пристійні панування 30-х роковин смерті Симона Петлюри окремо від усяких сателітів, організованими спеціальними комітетами святковими, в яких беруть найширшу участь численні українські, національні культурні угруповання без різниці політичних напрямів свідчать вже і про той відрадний факт, що українське суспільство в масі — хто свідомо, а хто інтуїтивно, — починають таки розуміти і сприймати специфічні для всіх нас вагу і значення відмінної від усіх особи Симона Петлюри, як справді великої історичної постаті.

І це ось тепер якраз нам, воякам, просякнути наскрізь ідеєю державности Симона Петлюри, надхненням його духом найвищого провідника у вільному змагу, якраз тепер нам найбільш радісно констатувати, що у свідомість широкого загалу українського суспільства входить нарешті навик думати

державницькими категоріями, а не видуманими фальшивими формулами з пусто-порожньої фразеології хуторянського примітивізму чи провінційної зарозумілості, що легко зводить на хаотичні шкідливі манівці.

І це вже подає надію (а може і запоруку), що повище розуміння відмітно видатної ролі Симона Петлюри ще більш поглибитися, пошириться і піднесеться, укріпиться в масах і витворить правдиві засоби виховання наступних українських поколінь в дусі державницьких традицій і народніх національних прагнень, а в оцінці історичних подій й осіб прищепить їм дійсне мірило державницького типу - державницької рації.

М. Битинський, майор.

СКЛАД ГЕНЕРАЛЬНОЇ УПРАВИ СБУВ.

2-ій з'їзд СБУВ, який відбувся в днях 24 і 25 березня 1956 року в місті Торонті вибрав нову Генеральну Управу СБУВ в особах:

Голова сотник інж.Іван Янішевський,заступник голови ст.лейт.Микола Деркач, скарбник пані Марія Волосевич, секретар пор. Дмитро Сачківський, чотовий інж. Яків Нестеренко, бунч. Юрій Гуменюк і ст.дес. Степан Бігун- членами Генеральної Управи.

Генеральна Управа СБУВ.